

Oral History Kosovo

INTERVJU SA FATLJUM KRIEZIU

Priština | Datum: 6. februara, 2018. Godina

Trajanje: 4 minuta

Prisutni:

1. Fatljum Krieziu (Intervjuisan)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

*Simboli komentara u transkript **transkripti neverbalne komunikacije:

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuiranje objašnjava gestom

Ostali simboli i transkripti:

[] – dodatak tekstu da se bolje razume

Fusnote su reaktorske dodaci koje daju više informacija za mesta, imena ili o izrazima.

Fatljum Krieziu: Ja sam Fatljum Krieziu, iz Prizrena. Starost 22 godine.

Aurelja Kadriu: Okej. A da li se sećate leto 2007. godine? Reč je o leti prije proglašenja nezavisnosti.

Fatljum Krieziu: Ne znam sada, ne mogu tačno da se setim za leto te godine o kojoj govorite vi. Ne sećam se leta 2007. godine.

Aurelja Kadriu: A da li se sećate kada ste čuli ili saznali po prvi put kada je proglašenje ili da će Kosovo da proglasi nezavisnost?

Fatljum Krieziu: Do dana kada su proglasili nisam imao nikakav indikator i da bih mogao nešto da čujem da će biti proglašenje nezavisnosti. U to vreme ja sam bio premlad nisam mogao tako nešto da svatim kao sada što bih mogao dasvatim neke stvari. Znam da je bila velika, prevelika galama, i znam da se nešto se na veliko slavi. Nisam imao neku emociju na tom nivou da bih mogao nešto da vam opišem. Nisam znao šta podznacava nezavisnost, nisam znao šta je samo čuo sam od drugih da je nešto dobro. Ima da bude država Kosova, nešto ima da doprinese ovoga društva ova nezavisnost i to je sve.

Aurelja Kadriu: Okej. A gde si bio dana nezavisnosti?

Fatljum Krieziu: Samo znam da jedan dan unapred, pošto sam vezan mnogo sa babom i mojim stricem, bili smo u airodrom da dovezemo moga strica. Ni mi nismo znali, ni on nije znao šta se događa, mislim da li će biti proglašenje nezavisnosti Kosova. U to vreme bili smo dan prije. I znam uvek kada dolazi neko, tradicija, kada neko dolazi sa inostranstva ono ima jedna posebna atmosfera, jako bolja što se tiče porodice. Kada neko ti nedostaje, uspomene koje imaš to...

Obično ja sam bio mnogo vezan sa njim i uvek kada je on došao i sve dok je on bio kod nas ovde u Kosovo, ja sam imao jako dobru nedelju. Ja sam bio samo oko njega, i on mene uvek mi bio po mojim željama na svaki mogući način i forma. To znam da je bilo vrlo dobro što se tiče njegovog boravka, meni i njemu super. Zatim on je bio stariji od mene, razumese, da on je znao šta označava nezavisnost. On je doživio sve moguće kao i svaki građanin što je doživio ovde. I preko njegove radosti i ja sam se radovao kao on što je doživio u istoj formi kako je on manifestirao za nezavisnost i ja u istoj meri znači kako on i ja delili smo istu radost.

Obično mene nisu me uzeli kada su oni izašli na primer, prvog dana nezavisnosti, drugi dan nezavisnosti. Oni su izašli na primer da slave i znase da su bile u kasne sate ali ja punom voljom ja bih da idem sa njima bio sam mnogo zainteresovan kako kako se slavi, šta rade, šta piju i sa kime slave ali kada naiđe određeni čas oni nisu mi dozvolili da idem i ja sa njima. Ja sam se osećao mnogo loše i

reko sam: “Došao je, došao za ove odrasle...” Znaš, i ovo je bilo nešto mnogo edhe interesantno a ja se ovoga sećam. Nešto drugo ne znam, znači.

Aurelja Kadriu: A da li bi nam reko ti ličnčno šta si uradio, gde si bio?

Fatljum Kryeziu: Ne znam. Znam da je bilo dosta muzike, znam onako bez čega, znači kao i svako dete, sećaš se neke pesme, na primer one pesme koje imamo mi kojim mi slavimo: “O Kosovo, o majko moja” i tako dalje. Znae, i ja u kontinuitetu pokušao sam da ih pevam, i šta znam drugo. I na toj formi znači ja sam počeo da da da vidim.

Aurelja Kadriu: A dali, se sećaš jeli, kada je proglašeno nezavisnost jeste li pratili *live* [uživo]?

Fatljum Kryeziu: Da, zatim on a priznanja: “Kosovo čestitamo nezavisnost!” Znae... zatim zavisno od starosti osetim da članovi moje porodice su vezani sa nekom državom malo drugačije. Na primer, da sam malo konzervator, ja sam iz Prizrena i bilo je mnogo značajno kada na primer kada je rekao Erdogan: “Čestitam Kosovo!” I sada u berzinu ja sam nešto slušao, baš je bilo zanimljivo, na, na ono vreme nezavisnosti. Na primer on je rekao da jedan kosovski student je pitao na jednom intervju za Kosovo, šta mislite, on je reko u tom momentu imaju velike interese i zbog toga on da čestita nezavisnost Kosova prije Amerike, znate?

Ove su porodice kao i svaka druga porodica... naročito u Prizrenu mi smo malo više vezani malo više ovakvih politikai oni su uticali znate, i ja sam pratio i mnogo je mene bilo interesante, znate? Ali ne svesno bez nečeg određenog znači d svatim, ili da objasnim stvari koje su oni govorili, ali sa njihovim znanjem ja i moja percepcija kako oni.... Sada u ovo vreme govorim više, ali i tada je bilo interesantno, znate, koja veza, što je bilo znač i zašto je bilo značajno da te neka država prizna. Sada kada sam već porasto svatim kako je ovo...

Aurelja Kadriu: A da li se setiš tvoje porodice, a da li su oni govorili za nezavisnost? I dali su govorili za državu Kosova?

Fatljum Krieziu: Ja sam sedeo najviše sa mojom babom zbog moje prošlosti. Ja naviše bio sam pored babe, i on a je bila dosta stara, i maje je njoj to interesovalo. Čim je izašlo nešto za politiku, ona je menjala, pustila muziku ili nešto što ona voli: “Cekini recepti”. Sve što sam ja imao to su uspomene za nju i oko nje. Kada sam otišao kući kod mojih roditelja, tamo je bilo drugačije tamo imali su diverzitet mišljenja jer oni su bili drugi nivo, oni su pratili stvari i mnogo više od moje babe. Tamo su govorili za nezavisnost Kosova, pričali su kako je bilo lepo, biće bolje zapošlavanje ima da izlazimo van Kosova, i tako... znači kako su njima imponovali svoja mišljenja, ova očekivanja su bila pravo da vam kažem i ne bih znao šta sve drugo je bilo tamo kod roditelja.

Aurelja Kadriu: Puno vam hvala.

Fatljum Krieziu: Ništa.

